

בין הכחשה לעדות פסיכואנליזה וטיפול קליני בקונטקסט הישראלי.

ד"ר חנה אולמן

הרצאה זאת מתמקדת בדילמות העומדות בפני הקהילה המקצועית של בריאות הנפש הפועלת בקונטקסט הישראלי. קונטקסט זה ספוג בחרדות קיומיות מתמשכות ועל ידי מורשת של היסטוריה טראומטית.

אתאר את הדילמות שנחו על ידי ועל ידי אחרים בתוך מערכת ההקשרים הזאת. נראה לי שהיא מתרחשת בשתי זירות; האחת פועלת בזירה הציבורית והשנייה בזירה הפרטית והמבודדת של המרפאות שלנו. מנקודת מבט זו אשתדל להבהיר קונפליקטים שמתעוררים ועולים בעבודתנו סביב שייכות, זהות, הכרה ואישור.

אנסה לשרטט את המתח הדיאלקטי הבלתי נמנע והמתמשך שמובלע במצב דברים זה: היינו, המתח בין הפסיכואנליזה כמקלט האמור לשחרר את הסובייקט מאילוצים ותכתיבים לא מודעים שבחלקם נובעים מסביבה תרבותית/חברתית נתונה לבין הפסיכואנליזה כמקצוע אשר פועל באותה סביבה חברתית/תרבותית ומעוצב על ידה.

טענתי היא שבקונטקסט הפוליטי/חברתי/תרבותי בישראל כיום אנו נאלצים להיטלטל בין שני קטבים של הכחשה מחד ועדות מאידך. המתח בין שני קטבים מנוגדים אלה מגדיר מקום שבו מתקיימות נקודות עיוורון משמעותיות והכחשה - בצד תשומת לב לטראומה וקשב מקצועי מורכב למציאות הפנימית והחיצונית שמתרחשת במצב זה.

כמו כן אני מעוניינת להדגיש את הקושי בנטילת אחריות אתית (במובן שפרוש מתאר) כאשר סוגיות של שייכות, זהות מקצועית ולאומית וטראומה מתערבבים וכרוכים זה בזה הן בקליניקה והן מחוצה לה.